

اعضای شورای اجتماعی محله فرهنگیان، برای حمایت از مرکز آموزشی کودکان دست به کار شدند

طنین امید در مرکز آموزشی امام رضا(ع)

عیدگاه

● باور کردم معلولیت محدودیت نیست

سمیه آزمند که یکی از مادران حاضر در برنامه است، گفت: دو سال پیش که به من گفتند چنین مدرسه ای هست اصلاً باورم نمی شد تا این اندازه مفید باشد. هیچ گمان نمی کردم روزی دخترم بتواند این قدر روان صحبت کند. اکنون می دانم که خیلی از خانواده ها در جای جای شهر و استان هستند که از وجود این مدرسه و امکاناتش بی اطلاع هستند. او تأکید می کند: مسئولان و رسانه ها باید کمک کنند تا چنین مجموعه هایی بیشتر دیده و حمایت شوند. امیرحسین اختیاری جزو مدعوین و اولین بار است که وارد این مدرسه شده است. او می گوید: اجراهای بچه ها و مهمان نوازی هایشان به حدی خوب بود که باور کردم معلولیت محدودیت نیست.

اهدای شاخه گل به مهمانان، از این حضور تشکر کردند. در ادامه، وحید برجسته نژاد، شهردار منطقه ۱۰، ضمن قدردانی از زحمات مدیر و معلمان این مدرسه، قول ترمیم آسفالت حیاط مدرسه و رنگ آمیزی دیوارهای آن را داد.

بهار ابارشی، مدیر این مرکز، در ادامه به اقدامات معجزه گرانه ای که در این مرکز آموزشی انجام می شود، اشاره کرد و گفت: در گذشته بچه هایی که آسیب کم شنوایی داشتند، به مدارس معلولان فرستاده می شدند اما حالا در اینجا از شش ماهگی تا شش سالگی، بچه ها تحت درمان و گفتار درمانی و... قرار می دهیم، طوری که بچه دارای آسیب، بعد از شش سالگی می تواند صحبت کند و برای ادامه تحصیل به مدارس عادی برود. ابارشی همچنین از اعضای شورای اجتماعی محله فرهنگیان که پیشنهاد برگزاری این برنامه را داده بودند، تشکر کرد.

صحبت های عارفه همایونی، عضو شورای اجتماعی محله فرهنگیان و نماینده اقشار خاص این شورا، یکی از بخش های مورد توجه این نشست بود.

او اعلام کرد خودش در این مؤسسات آموزش دیده، مدرک کارشناسی مترجمی زبان را دریافت کرده و حالا در حال تحصیل در مقطع کارشناسی مددکاری اجتماعی است.

فهمیه شهری حدود دو هفته پیش، در دوره های آموزشی که برای اعضای شورای اجتماعی محلات برپا شده بود، چند نفر از جامعه معلولان حضور داشتند و از اعضای شورای اجتماعی خواستند برای بازتاب مطالباتشان به مسئولان، پیش قدم شوند. همین جرقه باعث شد این هفته با پیگیری های اعضای این شورا، نشست صمیمی در «مرکز آموزش استثنایی کودکان با آسیب شنوایی امام رضا(ع)» در محله فرهنگیان برگزار شود.

● معجزه درمان

توقع داشتیم هنگام ورود به مرکز آموزش استثنایی به کودکان با آسیب شنوایی امام رضا(ع)، با بچه هایی روبه رو شویم که با زبان اشاره صحبت می کنند اما در بدو ورود، خلاف این موضوع ما را حیرت زده کرد. بچه های اینجا خیلی زیبا حرف می زدند و حیاط مرکز مثل مدارس و مهد ها و مراکز آموزشی دیگر، پر از صدای شور و هیجان بچه ها بود.

بچه های ما دانستند که مهمان دارند و قرار است تعدادی از مسئولان در سالن اجتماعات دور هم جمع شوند. آن قدر از این موضوع خوشحال بودند که وقتی کسی از در مرکز وارد می شد، بدون آنکه بدانند چه کسی است با لبخندشان به او خوشامد می گفتند.

بعد از آمدن مدعوین، تعدادی از بچه ها روی سن رفتند و با اجرای سرود سلام، خیر مقدم گفتند. سپس پایین آمدند و با

کاراته کار ۱۴ ساله محله ولیعصر(عج)، قهرمان مسابقات استانی است

تاتامی، درس، کهکشان

امید محله

مسابقات بجنورد، بچه ها در باشگاه برای من تونل درست کردند و من باتشویق آن ها از بینشان رد شدم، آن هم با دست و جیغ و هورا.

● فکر نمی کنی ورزش رزمی باعث

شود بچه ها در کوچه و خیابان دعوا کنند؟

اتفاقاً برعکس است! کاراته به ما یاد می دهد که نباید از قدرتمان برای اذیت کردن بچه ها استفاده کنیم. شیهان بید خام به ما یاد داده اند کاراته یعنی نظم، پشتکار و احترام به همه. من از وقتی کاراته تمرین می کنم، آدم آرام تری شده ام، چون به قول مادرم، انرژی من در باشگاه تخلیه می شود.

● شنیدیم به غیر از ورزش، کارهای هنری هم انجام می دهی؟

بله، من عاشق انیمه هستم؛ یکی دو تا انیمه هم با موضوع فضا نوردی درست کرده ام. دوست دارم در آینده، کتاب مانگای درباره شخصیت های انیمه خودم بنویسم.

● می خواهی در آینده چه کاره شوی؟

خیلی به هوا فضا علاقه دارم و دوست دارم فضا نورد شوم. می دانم راه سختی است، اما با درس خواندن، یادگیری زبان انگلیسی و ورزش، سعی می کنم برای رسیدن به این هدف آماده شوم.

● چه پیشنهادی برای هم سن و سال های داری؟

حتماً در کنار درس، یک رشته ورزشی را دنبال کنند. ورزش نه تنها سلامتی می آورد، بلکه باعث می شود آدم در درس هایش هم موفق تر باشد.

سوکیوکوشین کاراته خراسان رضوی (خرداد ۱۴۰۵)، مقام اول جام استانی رهبر شهید (تیر ۱۴۰۵)، طلای مسابقات استانی سبک هونکیوکوشین (شهریور ۱۴۰۵) و مقام اول مسابقات استان خراسان شمالی که خیلی برایم لذت بخش بود.

● بهترین خاطرات از این مسیر چیست؟

سفری که برای مسابقات خراسان شمالی به بجنورد رفتیم، بهترین تجربه من بود. اینکه همراه استادانم و دوستانم باشم، حس خیلی خوبی به من می داد. روز بعد از قهرمانی در

رضا ریاحی ابارمان جعفری، نوجوان چهارده ساله محله ولیعصر(عج)، تابستان سال گذشته و در حالی که به گفته خودش، جثه ای کوچک و قدرت بدنی ضعیفی داشت، کاراته را شروع کرد. حالا بعد از یک سال تمرین، او کمربند آبی دارد و چندین مدال استانی را در کارنامه اش ثبت کرده است. بارمان در کنار ورزش، درس هایش را هم جدی دنبال می کند و دوست دارد در آینده، در رشته فضا نوردی تحصیل کند و یک مربی موفق کاراته شود؛ مربی ای که استعداد های محله را پیدا و راه ورزش را برایشان هموار کند.

● چطور شد که سر از باشگاه کاراته درآوردی؟

سه سال است که برادرم به باشگاه کاراته می رود. یک بار از سربس حوصلگی در خانه، او را همراهی کردم. همان جا بود که با دیدن شیهان فرید بید خام و رفتار خوب و گرمش، به این رشته ورزشی علاقه مند شدم. او اعداد ژاپنی را بلند بلند می گفت و من خیلی خوشم می آمد. از ایچی تا جو (یک تاده). همان جایک تاده ژاپنی را یاد گرفتم و از هفته بعدش هم با برادرم به باشگاه آمدم.

● در این یک سال، چه مدال هایی به دست آورده ای؟

سال خوبی داشتم؛ مقام اول لیگ قهرمانی